

UZASADNIENIE

Powód Miasto S.W.Zarząd (...)w pozwie, który do Sądu Rejonowego w S. wpłynął w dniu 27 grudnia 2013 roku domagał się od pozwanego M. A.zapłaty kwoty 305,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 206,80 zł. – od dnia 09 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz od 98,40 zł. od dnia 11 października 2005 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód żądał zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany M. A. w dniu 24 marca 2013 r. korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. W związku z powyższym powód zobowiązał M. A. do zapłaty opłaty dodatkowej w kwocie 220 zł. oraz uiszczenia należności przewozowej w wysokości 4,40 zł. W dniu 25 marca 2013 r. pozwany uregulował częściowo powyższą należność poprzez zapłatę kwoty 17,60 zł. Natomiast w dniu 25 września 2005 r. pozwany korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając właściwego/ważnego dokumentu uprawniającego do ulgi. Wobec czego powód zobowiązał pozwanego do zapłaty kwoty 96 zł. oraz należności przewozowej w wysokości 2,40 zł. Pozwany nie uregulował powyższej należności. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powód powołał art. 33a ust. 3 ustawy - Prawo przewozowe, regulacje Uchwały nr (...) Rady miasta (...) W. z dnia 26 maja 2011 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami transportu zbiorowego w mieście (...) W., Uchwały nr (...)Zarządu Miasta (...) W.z dnia 10 lipca 2001 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami gminnego transportu zbiorowego w W. – załącznik nr 1 – Taryfa Przewozowa, rozdział 1 pkt 12, a także art. 360 i 361 Kodeksu cywilnego.

Sąd Rejonowy w S. I Wydział Cywilny w dniu 30 grudnia 2013 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który w całości uwzględnił żądania powoda (k. 8).

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodzili się pozwany i pismami które wpłynęły do Sądu Rejonowego w S. w dniu 13 i 14 stycznia 2014 r. wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty wnosząc o jego oddalenie. Ponadto, pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia zapłaty kwoty 98,40 zł. z dnia 11 października 2005 r. (k. 12-15 i k. 30-32).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany M. A. podał, że w dniu 23 marca 2013 r. podczas podróży (...) miejską (...) w W. pomimo posiadania ważnego biletu długookresowego (90-dniowego) nie posiadał go przy sobie podczas kontroli biletów. W związku z czym pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty w którym został zobowiązany do uiszczenia opłaty dodatkowej za nie okazanie w trakcie kontroli ważnego biletu okresowego. Jak wskazywał pozwany anulowanie opłaty może nastąpić w sytuacji, gdy pasażer udokumentuje, że posiada swoiste uprawnienia poprzez doręczenie do Punktu Obsługi Pasażera Zarządu (...) (POP (...)) ważnego w trakcie kontroli biletu imiennego i uiszczenie opłaty manipulacyjnej w wysokości 17,60 zł. nie później niż w terminie 7 dni od daty wystawienia wezwania. Pozwany udał się do POP (...) z biletem zakodowanym na (...) Karcie Miejskiej. Po potwierdzeniu ważności biletu, opłata dodatkowa została anulowana, co zostało pokwitowane pobraniem opłaty manipulacyjnej w kwocie 17,60 zł.

W dalszej części uzasadnienia pozwany podniósł, że pismem z dnia 28 marca 2013 r. został poinformowany o niemożliwości anulowania wezwania do zapłaty oraz że uiszczona przez niego opłata manipulacyjna została potraktowana jako „wplata częściowa”. Dodatkowo pozwany został zobligowany do przedłożenia dodatkowych dokumentów w postaci paragonu bądź jego duplikatu oraz wskazania miejsca zakupu biletu bowiem (...) nie posiadał tych danych w systemie. Pomimo wystosowania przez pozwanego odpowiedzi w której wskazał, on że z zapisów Regulaminu przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W., Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Prawo przewozowe nie wynika obowiązek posiadania dowodów zakupu biletów. Przedstawione przez pozwanego argumenty nie przyniosły jednak żadnego rezultatu i dział windykacji (...) nadal próbował wymóc na pozwanym obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej. Prowadzona pomiędzy stronami korespondencja nie przyniosła jednak rezultatu. W piśmie z dnia 16 grudnia 2013 r. pozwany M. A. został poinformowany, że w rejestrze dłużników pod jego nazwiskiem figuruje jeszcze jedno nieopłacone wezwanie do zapłaty z dnia 25 września 2005 r. Jak wskazywał

pozwany, zgodnie z informacją z raportu z rejestru dłużników udostępnionego przez Krajowy Rejestr Dłużników nie posiada on niespłacony zobowiązań. Zdaniem pozwanego, strona powodowa nie przestrzega obowiązujących procedur, wprowadza w błąd w zakresie obciążających pozwanego należności oraz podstaw prawnych do żądania zapłaty opłat dodatkowych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż pozwany w dniach 25 września 2005 r. i 24 marca 2013 r. poruszał się środkami komunikacji miejskiej w W.. W trakcie kontroli pozwany nie przedstawił dokumentu uprawniającego do ulgi za przejazd (25.09.2005 r.), natomiast w dniu 24 marca 2013 r. okazał dokument uprawniający do przejazdu (tzw. (...) Karty Miejskiej) który nie został właściwie wypełniony. W związku z powyższym kontroler zgodnie z obowiązującymi przepisami wystawił wezwanie do zapłaty. W pierwszym przypadku była to kwota łącznie 98,40 zł. Natomiast w drugiej sytuacji kwota w łącznej wysokości 224,40 zł. (dowód: potwierdzone za zgodność kserokopie wezwania do zapłaty – k. 5 i 6).

W dniu 25 marca 2013 r. pozwany M. A. udał się do Punktu Obsługi Pasażera Zarządu (...) w W. celem przedłożenia nie okazanego podczas kontroli imiennego biletu. Pozwany uiszczył też opłatę manipulacyjną w wysokości 17,60 zł.

Zgodnie z § 24 uchwały Nr (...) Rady Miasta (...) W. z dnia 22 listopada 2012 r. Regulaminu przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., „podczas przejazdu lub przebywania w strefie biletowej metra pasażer jest obowiązany posiadać ważny bilet lub dokument uprawniający do bezpłatnych przejazdów i na każde żądanie kontrolera przedstawić go do kontroli w sposób umożliwiający weryfikację jego ważności”. Paragraf 25 ust. 1 tegoż Regulaminu stanowi natomiast, że „w przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego ważnego biletu lub braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego lub ulgowego przejazdu, kontroler biletów pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty”.

Według § 14 ust. 1 tekstu ujednoliconego uchwały nr (...) Rady Miasta (...) W. z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. „w przypadku, gdy pasażer w momencie kontroli biletowej nie może wylegitymować się ważnym biletem imiennym nałożona opłata dodatkowa zostanie anulowana, jeżeli w ciągu 7 kolejnych dni od daty zdarzenia zostanie przedstawiony ważny bilet imienny w wyznaczonych punktach obsługi pasażerów. Anulowanie opłaty dodatkowej uzależnia się od uprzedniej weryfikacji ważności biletu (wraz z ewentualnymi uprawnieniami do ulgi) według stanu na moment dokonanej kontroli oraz od uiszczenia opłaty manipulacyjnej”.

Wg taryfy przewozowej za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. nadzorowanego przez Zarząd (...) (pkt. XI podpunkt 1) opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wynosi 220 zł. Natomiast opłata za przejazd (bilet jednorazowy na okaziciela) wynosi 4,40 (pkt. I podpunkt 1 taryfy).

W świetle przytoczonych wyżej regulacji należało stwierdzić, iż powód miał podstawy do obciążenia pozwanego opłatą przewozową i opłatą dodatkową. M. A. – jak sam przyznał – nie przedstawił podczas kontroli ważnego biletu długookresowego, zaś powód nie był w stanie później dokonać skutecznej weryfikacji jego ważności. Pozwany nie kwestionował też okoliczności, że nie uiszczył na rzecz powoda naliczonych przez niego opłat. W oparciu o powyższe Sąd uwzględnił powództwo w zakresie dochodzonej przez powoda kwoty 206,80 zł. – punkt I sentencji wyroku.

Sąd uznał, że właściwą datą wymagalności roszczenia o zapłatę – datą początkową obowiązku zapłaty odsetek z tytułu opóźnienia się (art. 481 k.c.) – jest dzień wskazany w pozwie 09 kwietnia 2013 r.

W związku ze zgłoszonym zarzutem przedawnienia, Sąd miał na uwadze treść przepisu art. 77 ustawy Prawo przewozowe, zgodnie z którym z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku (ust. 1). Roszczenia z tytułu zwłoki w

przewozie, która nie spowodowała ubytku lub uszkodzenia przesyłki, przedawniają się z upływem 2 miesięcy od dnia wydania przesyłki (ust. 2). Przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu:

- 1) utraty przesyłki - od dnia, w którym uprawniony mógł uznać przesyłkę za utraconą;
- 2) ubytku, uszkodzenia lub zwłoki w dostarczeniu - od dnia wydania przesyłki;
- 3) szkód niedających się z zewnątrz zauważyć - od dnia protokolarnego ustalenia szkody;
- 4) zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić;
- 5) niedoboru lub nadwyżki przy likwidacji przesyłek - od dnia dokonania likwidacji;
- 6) innych zdarzeń prawnych - od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (ust. 3).

Bieg przedawnienia zawieszają się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty (ust. 4).

Skutkiem upływu terminu przedawnienia jest niemożność dochodzenia roszczenia. Wierzyciel, którego roszczenie uległo przedawnieniu, nie może skutecznie dochodzić od dłużnika spełnienia świadczenia, które ten powinien spełnić.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.).

Natomiast zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Zasadą jest, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Dochodzona przez powoda kwota 98,40 zł. stała się wymagalna po upływie 7 dni od wystawienia wezwania do zapłaty, tj. od dnia 03 października 2005 r. Powyższe roszczenie uległo więc przedawnieniu z dniem 03 października 2006 r. Stąd też Sąd w punkcie II sentencji wyroku oddalił powództwo w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. – punkt III sentencji wyroku.